

Et Mindretal (Nr. 12 a og b) mener, at der bør fastslaaes en Grænse, ud over hvilken Rietten til at tage Jord hos Naboen ikke kan benyttes. Mindretallet frygter for, at Bestemmelsen ellers vil blive benyttet til Fortrædigelser ved at affrælle det overste, mere frugtbare Jordlag i en stor Brede, istedetfor at gaae i Dybden. Fleertallet troer derimod, at Udtrykkene „langs Hegnets Fod“ tilstrækkelig vise, at Vedkommende paa Naboens Grund skal holde sig saa tæt som kun muligt ved Hegnet, hvorhos man frygter for, at en Bestemmelse som den foreslaaede vilde kunne foraarsage Vanfæligheder i visse Tilfælde, f. Ex. hvor en Vandgrøft findes op til Hegnet.

ad § 8.

Forslagene Nr. 13 og 15 ville vistnok uden nærmere Begrundelse være indlysende.

Forslaget Nr. 16 sigter alene til at tydeliggjøre, at Veicommunen ikke i den her omhandlede Henseende er stillet anderledes end en privat Nabo, altsaa navnlig er underkastet det sagkyndige Skjøns Afgjørelse.

Et Medlem — der formener, at Forstjaffelsen af de ældre skadelige og uhenfigtsmæssige Hegn (Puil og Poppel) altsor meget vil vanskeliggjøres, naar der skal udredes Erstatning ikke blot for Omkostningerne ved Opførelsen af et nyt Hegn, men ogsaa for det Tab, Cieren af det ældre Hegn iøvrigt maatte lide, og som derhos formener, at Cieren umuligt kan beklage sig over at faae et nyt og hensigtsmæssigt Hegn for et ældre uhenfigtsmæssigt — har stillet Forslag om, at der ikke skal tilstaaes Erstatning udenfor Omkostningerne ved det nye Hegns Opførelse (Nr. 14). Fleertallet maa derimod med Udkastet være enigt i, at forsaavidt Cieren virkelig lider yderligere Tab, maa han ogsaa have dette erstattet, da det er Lovgivningen selv, der har endog opmuntret ham til at sætte den ældre Art Hegn; men man antager iøvrigt, at det kun vil være meget sjældent, at saadant yderligere Tab kan lides.

ad § 13.

Medens Udvalget, som ovenfor bemærket,

ganske billigter den foreslaaede Indførelse af et sagkyndigt Skjøn til Ordningen af alle Hegnspørgsmaal, der ikke ere rene Retspørgsmaal, har man antaget, at der med Hensyn til den nærmere Indretning er Anledning til at foretage den Forandring, at der for Treaaret befastes en Formand for Synsmændene. Herved vil blandt Andet vindes, at der altid have en kyndig Mand til at lede Forretningen, at Sogne- og Byraadet fritages for alle andre Forretninger med Hensyn til dette Forhold end dem, som vedkomme selve Udnævnelsen af Synsmændene, navnlig for at meddele Udskrifter af Hegnshynsprotocollen, at Forholdet ogsaa for Parterne bliver simplere og lettere, idet den, der fordrer reist Hegn, ikke behøver at henvende sig til Sogne- eller Byraadet for i hvert enkelt Tilfælde at faae Synsmænd udnævnte, men alene til Formanden for Synsmændene, og at der ikke, som efter Udkastet, trænges til Udnævnelse af Opnævnte i Tilfælde af Uenighed mellem Synsmændene, ligesom den Omstændighed, at det bestandig er de samme Synsmænd, der virke, vil borge for en større eensartethed i Afgjørelsen. Den Forøgelse i Befolkingerne, som en saadan Indretning vil medføre, synes Udvalget mindre betydende i Forhold til de Fordele, der vindes. Hertil sigte Forslagene Nr. 19, 23, 25, 27, 28, 31, 33, 36 og 38. Naar Tallet af Synsmændene indskrænktes som efter disse Forslag til 3, vil det iøvrigt være nødvendigt, at der befastes Suppleanter, for ikke altsor ofte at komme i den Nødvendighed at maatte benytte Naboecommunernes Hegnshynsmænd (Nr. 19).

Forslagene Nr. 18 og 26 ere begrundede i, at det Forhold, Udkastet har tænkt sig mellem Byraadet og Amtmændene, ikke synes vel stemmende med Kjøbstadecommunalloven.

Det synes rigtigt at aabne Udgang til, at i enkelte Tilfælde ogsaa andre Undskyldningsgrunde end de i 3die Stykke nævnte kunne komme i Betragtning, hvilket bør overlades til de udnævrende Autoriteters Afgjørelse (Nr. 20).

Da det er meest stemmende med Lovgivningens Grundsetninger, at Synsmænd ansees inhabile til at udføre en Forretning, ikke blot naar de ere saa nær beslægtede eller besvørgede som Søfænde, men overhovedet naar